

oriešok

zima 2008

Časopis pre deti, ktoré rady maľujú a čítajú

Časopis pro děti, které rády malují a čtou

Milé děti,

zkusily jste si někdy vyrobit vlastní loutky, zahrát vlastní loutkové divadlo? My jsme se do toho pustili s dětmi ze Základní školy sv. Voršily v Praze pod vedením výtvarnice a lektorky Zuzany Štancelové.

Holky a kluci si vybrali pohádku a každý pro sebe jednu postavu, kterou mají hrát a vodit. Nakreslili a namalovali výtvarné návrhy budoucích loutek zepředu. Potom je čekal technický výkres, který jim dal hodně zabrat; bylo totiž těžké představit si figuru ze strany, kupříkladu vymyslet, jak dlouhý bude mít nos.

Loutky podle návrhů vyřezal profesionální řezbář Václav Krčál. Děti se s dřevěnými marionetami, opatřenými i vahadlem, shledaly s velkým nadšením. Pomalovaly je veselými barvami, přitom se držely svých návrhů.

I do kostýmů se pustily s odvahou, když některé zřejmě do té doby nedržely jehlu v ruce.

Výsledky své práce – hotové loutky představí na výstavě u příležitosti Vánočních trhů, charitativní akce, která se uskuteční 18. 12. 2008 v odpoledních hodinách v jejich škole v Ostrovní ulici, konkrétně ve třídě 3. B v 1. patře, kam upřímně zveme všechny přátele a zájemce.

Máte chuť zkusit něco podobného? Pusťte se do toho!

Vaše redakce

POHÁDKA

Napsala
a ilustrovala
Zuzana
Štancelová

KOUZELNÉ LOUTKY

Byl jednou jeden obrovský obchodní dům, plný lidí, obchodů a pojízdných schodů. Tam někde uprostřed šla malá holčička a vedla se za ruku s rodiči.

Maminka říkala: „Koupíme červené auto!“ ale tatínek řekl: „Modré!“ Jeden chtěl volant na levé straně, druhý na pravé. Bude mít auto čtyři kola nebo jenom tři? Jak se dohadovali, šermovali rukama. Zabrání do debaty pustili ruce své dcerky a zapomněli na ni. Uprostřed davu, uprostřed obchodního domu se jí ztratili.

Holčička se zoufale otáčela na všechny strany, ale viděla jen cizí kabáty a boty. Netrvalo dlouho a vytryskly jí slzy, za chvíli plakala na celé kolo. Lidé jí obcházel, nebo se zastavovali a ptali se: „Čipak seš? Kde máš maminku? Jak se jmenuješ?“ a šli dál. Vždyť spěchali do práce, nebo k holiči, nebo na rande.

Vyděšená holčička neodpovídala, strachy nemohla promluvit, jen škytala pláčem. Naštěstí si jí všimla paní prodavačka z blízkého hračkárství. Vzala jí za ruku a vedla do obchodu plného hraček. Myslela si: „Půjčím jí medvěda, než se její rodiče vrátí.“ Holčička opravdu přestala hlasitě naříkat a dívala se kolem sebe. Spolu došly na místo, kde bylo vystaveno loutkové divadlo, takové malé, které si může koupit každý. Paní prodavačka, jako by jí nějaký dobrý skřítek napovídal, vzala do ruky loutku krále a začala ho vodit.

Král se důstojně prošel po jevišti a vážným hlasem pozdravil holčičku: „Bud' vítána v našem království, krásná princezno!“ A slzy přestaly kanout. Nyní se objevila královna v dlouhé toaletě a pokynula směrem k dívce: „Bud' zdráva, krásná panno!“

„Dobrý den.“ špitla ta malá.

A tu si královna povšimla smutných očí: „Pohleďte, králi, na ty slzy! Copak se ti přihodilo, milé děvče?“ starala se.

A hned se to dozvěděla. „Ztratila jsem maminku a tatínka“.

Vtom na jeviště skočil princ a uklonil se dvorně před holčičkou. Plný temperamentu běhal po jevišti a rozhazoval rukama: „Dovol mi, abych se ti představil, jsem princ Jasmín a potrestám každého, kdo by ti zkřivil jen vlásek. Avšak ponejprv, prosím tě, řekni své jméno, krásná princezno.“

„Terezka.“

Byla to Terezka, ta malá holčička, co ještě před chvílí nemohla promluvit.

„Terezko!“ vykřikl princ „já tě zachráním!

„Ale jak, ty horká hlavo!“ smál se král.

„Nejprve musíme vědět, jak se jmenují její rodiče.“ Dodala královna.

„Jana a Josef Novákovi.“ Prozradila holčička.

„Výborně!“ jásal princ, ale rázem zesmutněl „Kdybych tak mohl bojovat s drakem, nebo zlým rytířem, ale tady nic nezmohu, musíš jít za slečnou do recepce, ta umí kouzlem rodiče přivolat.“

Princ s úklonami zmizel z jeviště, odešel i král s královnou.

Paní prodavačka vzala znovu holčičku za ruku a vedla jí do recepce, kde seděla mladá slečna a mluvila do mikrofону. Říkala: „V prvním patře najdete prodejnu obuvi a salámů a bonbónů, podrazí vám tam boty a vyrazí dech a...“ paní prodavačka jí něco pošeptala „...a ztratila se malá holčička, jmenuje se Terezka, čeká na své rodiče Janu a Josefa Novákovi v přízemí u recepce.

Rodiče přispěchali tak rychle, jako by přiletěli a radostí bez sebe popadli Terezku do náruče. Dali slečně i paní prodavačce na bonbóny a s úsměvem odcházeli.

„Víš, jaké si koupíme auto?“ vyprávěla maminka „nebude ani červené, ani modré, bude fialové. Volant bude uprostřed a kola nebudou ani tři ani čtyři, ale bude jich pět.“

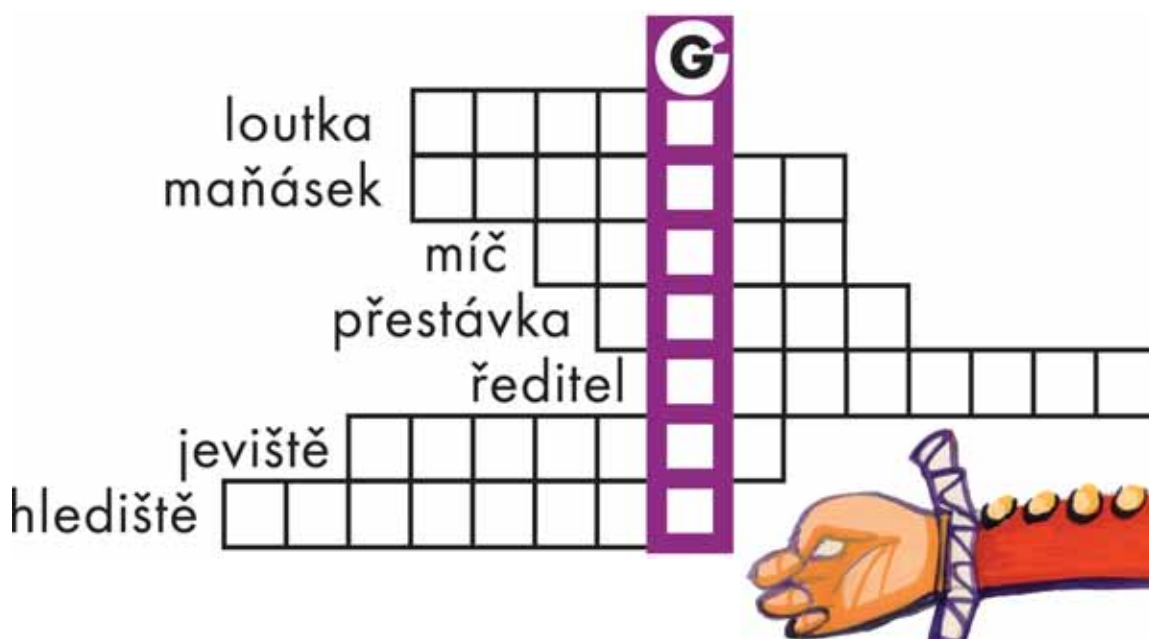
To od samé radosti, že našli svoji Terezku.

Ale ta řekla : „Pět nebo šest, to je jedno, když já bych raději to loutkové divadlo.“

Háčekanka

Dokážete vyluštit jméno nejoblíbenější loutkové figurky na světě? Stačí vyplnit křížovku slovenskými výrazy, vezměte si na pomoc babičku, dědu nebo rodiče.

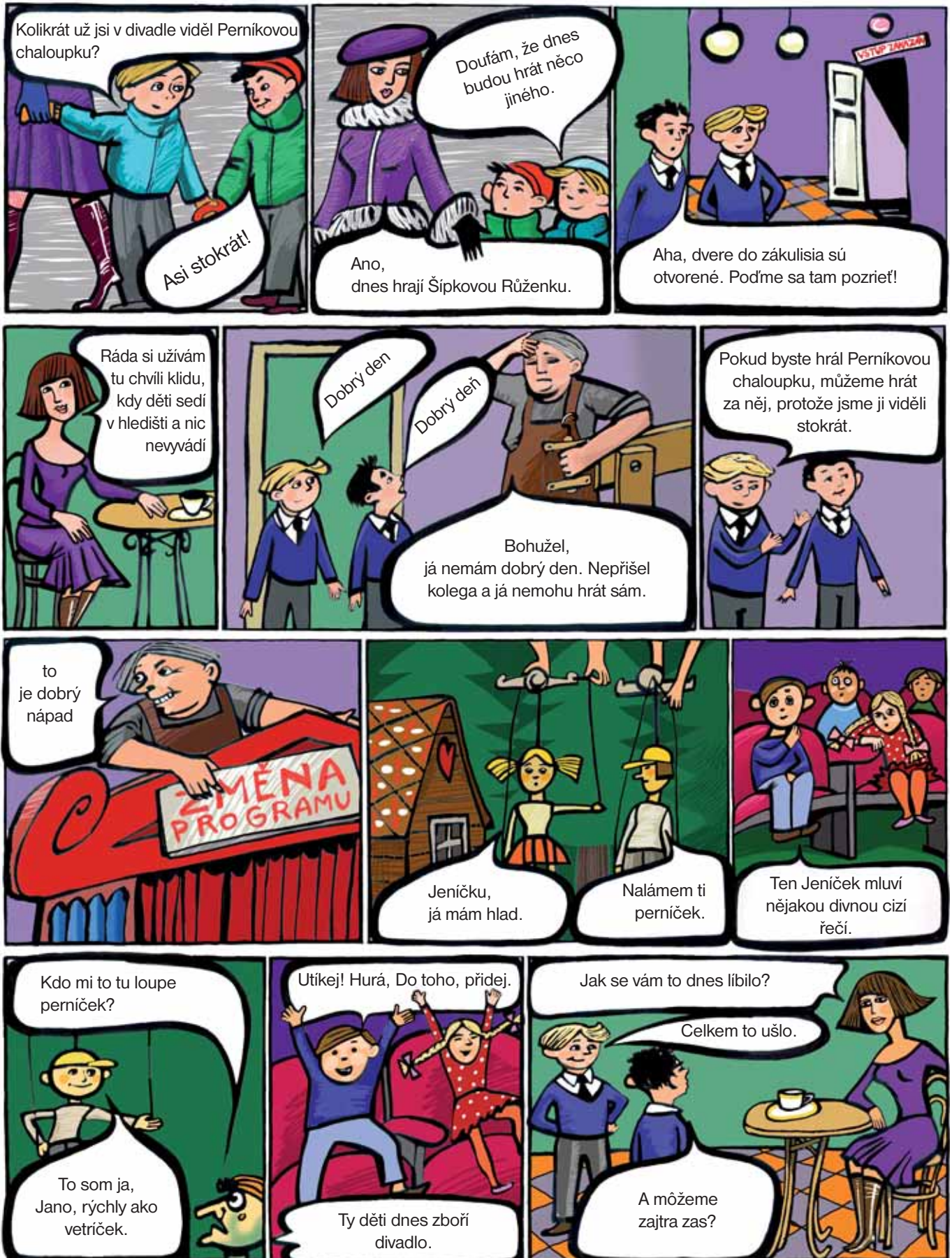
Oriešek:

Občasník pro malé čtenáře v češtině a slovenštině. Vydává Klub slovenské kultury v ČR. Redakce: DNM, Vocelova 602/3, Praha 2, 120 00, tel.: 724 052 170.
Texty napsaly: Helena Nosková, Zuzana Štancelová. Ilustrace a grafická úprava: Zuzana Štancelová.

DODO PEPA

Slovensko-český a česko-slovenský seriál

Píše a kreslí Zuzana Štancelová

Slovníček

môžeme - můžeme

vetriček - větríček

zajtra - zítra